

NAGYZOPÁN

Az Opál Himnuszok nyomán

(Palasovszky Ödön emlékének)

Szétbombázott mosolyod vér-cseppjeiből kirakott karmazsin-mozaik –
gondoltam egy vers-esszé-portré „megrajzolása” közben: elalvás előtt,

mert: a „kilimandzsáró” az „kilimandzsáró”!,
a „misszisszippi” az meg „misszisszippi”,
sőt: gaurizankár karmazsin!

Cikcakk-esték folynak el a deres-kék hajnal képlékeny színpadjai alatt –
s a hó-okádó tűznyelő (a tűzkekélő hó-evő) Meztelenség
alélva célozza meg (karmikus varázspálcájával) a Mindennapok
szabad (ságra ment) akaratát,

mert: a Zrí Polinéziából jött –
s benne „naprendszerek születnek”,
tenger-ágyában pedig nyugtalanság a pólyába-csavart sejtelem...

Az *Egyszeregy* ünnepén szirénák búgnak;
most a feltalálót is feltalálják –
s hegyikristályfelhő-színtelen transzparenszen égnak a versek
(beleikkel, vérlucsokkal, bőséges, meleg-fekete epével elegy)
lázbeteg szavai...

Dadogva ragyog a Világ (fonnyadó takonyfény)
dicsősége!

Piros Fa-óriás kérges hasadéka sárlik, ömlik a láva:
fodrozódó őskigyó marja fel kúszásával a járdát,
az országút immár fortyogó, mély folyam
s (mindent feloldva) a templom felé hömpölyög...

Idegen városok csörömpölő drótcson-t-vas zenéjére agonizál
a 365 tagú pantomim-csoport: a megrágott-széthasadt lábbelik
millenniumi hegy-hordalékán – s a múltba harapdáló fogak mezejéről
bemohásodott túlélők (sár-gyermeikkel) nézik az előadást...

Palasovszky (katicáktól pöttyös patakból ivó, lángoló-piros szőrű őz)
Ödön
a tisztáson megpillantja, hogy Ő:
a szépséges (leírhatatlan-szépségű) Tánc –
s táncának (önnön-magának) tökéletes neve: Hajnali Negyed Négy!

A micsoda-hegyek hétvégén a folyton-folyóba hajoltak,
omladozó fejüket áztatták, porladozó sziklaszemeik néztek
(peregtek) a hullámok alá...

Éppen a *Kék Kabátod* színű világi Hegy
kristály-szemei világitottak
a vándor-éjjeli fekete bölényeknek, a préri-kutyák rituális fürdőzésének,
az opál-mellkasú gyöngybagoly fokhagyma-gerezd könnyeinek,
amikor a legéhesebb hegycsúcs:
oxigén-réteggel vastagon megkent fél-kenyérnyi szeretetet
harapott ki a Holdból...

Forró-ínyú volt a nyárvég:
vörös-áfonya ajakkal harapdált ajak, furcsa ízű hangok a bőrön,
arany-barna nyakon lüktető folyékony ér-zamat...
Tenyérből ittuk a halánték simítását –
s topáz, ametiszt szavakat kortyolt az est...

Szikrázó csókkal táncolt a sóhaj:
a száj-piros, a száj-piros, a száj-piros vérbor!

Mert meggyötört-gyönyörű a karmazsin,
mert meggyötört-gyönyörű a karmazsin...

Majd reánk-botlott a csámcsogó vihar –
s jött a vak pornószínésznő, jött a botos pásztor-jellegű,
jött a mérget ivó fekete-koronás, jött a sántító üvegzungora,
jött a fölöttébb ragyás, jött a fanyar ivari látomás,
jött a zöldsáska-arcú, szőlőszem-mellű, parókás-vénlányos úrvezető,

jött egy érdes érem is, jött a felhőkabátos, púpos kisgyerek
(varangyot a táncoló asztalon pisiltetett),

jött a csípőcsont árnyéka, jöttek az izmok és rostok kifordítva,
jött a bolyongó telefonfülke, jött a visszahívható erdő-részlet
(csak a tisztás volt koszos, mint maszatos jelenések),
jött a négyes-ikrek négymellű anyja,
jött a bevarrott-szájú, pénisz-vaginájú ötödik elem,
jött a *TENGER* föliratú ember –

s elárasztotta köszönésünket, elárasztotta a szemöldök-rímet,
elárasztotta a matatást, elárasztotta a hatolást...
Jött – és csak jöttek és jöttek, és nemcsak, hogy ünnepélyes sebeikkel:
de majdnem, hogy Teljesen!!!

Szycsznian Wanda: Négyszer – március